

François Huysmans

Waarheid of fictie?

Een zoektocht naar pure liefde, de Patriarch van de 12de stam,
Saunière en Rennes-le-Château, de witte dame...

2015

Beefcake Publishing

DIT BOEK DRAAG IK OP
AAN MIJN LIEVE VROUW.
HAAR NAAM IS NOCH ELS, NOCH TRUDY.
DEZE LAATSTE DAMES ZIJN TOP,
ZIJ IS DAT MAAL TIEN.

VOORWOORD

Na enkele stukjes geschreven te hebben in het basketbal-maandblad *Five on Five* en het plaatselijke krantje van het Tempeliersklooster waar ik een huisje heb, genaamd Moget, ontstond bij mij de gedachte een boek te schrijven.

Hoe moest ik daaraan beginnen? Een paar bladzijden volschrijven lukt wel, maar een boek, dat is andere koek.

Tot op een bepaald moment de bouwheer van mijn buitenverblijf in Frankrijk mij voorstelde zijn verhalen in een boek neer te pennen. Ben altijd nogal te vinden voor nieuwe uitdagingen en dit was er zeker een. En mijn schrijversdroom kwam uit, die kwam uit omdat ik dat ook echt wilde. Of hij ooit zou worden uitgegeven wist ik niet, maar het doen gaf me al veel voldoening.

Hugo, zo heet die man, was een volbloedverteller en had twee jaar echt gezocht naar het geheim van Saunière. Twee jaar van zijn leven opgeofferd naar het zoeken van iets waarvan hij dacht dat het de wereld, wat betreft de gelovige katholieke wereld dan toch, op zijn kop zou zetten. Sommigen gaan hem gek verklaren, anderen dan weer niet, die keuze is aan de lezer.

In het begin was hij heel enthousiast om mee te werken, maar gaandeweg kreeg hij weer schrik voor aanslagen op zijn leven. Die zijn er namelijk tijdens zijn onderzoeksjaren echt geweest. Soms moest ik bijna smeken voordat hij weer iets meer van zijn verhaal wou loslaten.

In het boek staan veel waarheden, een ander deel is ontsproten aan mijn wilde fantasieën en dagdromen, wat een van mijn favoriete bezigheden is.

Aan de lezer om uit te maken wat nu waarheid is en wat fictie. Dat laat ik volledig aan je fantasie en beoordelingsvermogen over.

Geloof me, je zou er verbaasd van staan hoeveel en wat er waarheid is.

Het is op de uitdrukkelijke vraag van Hugo dat ik niet zeg wat de waarheid is. Er moet zelf naar worden gezocht en hopelijk uiteindelijk gevonden.

Het boek valt uiteen in twee stukken:

- a) het avontuurlijke verhaal;
- b) de teksten van Hugo en andere schrijvers, geschiedkundig, filosofisch, waarheid of fictie.

Het avontuurlijke verhaal op zich is geschreven als een sneltrein. Tussendoor staan de teksten van Hugo en anderen. De lezer kiest zelf hoe hij dit boek leest, bijvoorbeeld door eerst het verhaal te lezen en daarna rustig de stukken van Hugo en andere schrijvers door te werken en hier vooral over na te denken. Sla ze niet

over, toch niet allemaal, er zijn belangrijke stukken bij.

De plaatsen beschreven in het boek zijn zo door Hugo na jarenlange opzoeken en berekeningen gevonden. De plaats in de grotten bestaat echt, net zoals ook het meertje.

Door heuse doodsbedreigingen is Hugo gestopt. En toen zijn kinderen hierbij werden betrokken, is hij definitief opgehouden te zoeken.

De plaats die Jan Rijerse in zijn stuk beschrijft, is volledig zijn idee. Ook hij heeft jarenlang opzoeken gedaan en het kan niet anders of daar moet ook wel iets van waarheid in schuilen, wie weet.

Dat er in de streek veel mysterie heerst, moet niet meer worden verteld. Lees, geniet, denk, bereken en zoek. Wie weet vindt er dan toch iemand de juiste antwoorden.

PROLOOG

Een zonnige dag ergens in mei 1997. We hadden weer eens verloren met mijn basketbalteam, de zoveelste nederlaag. En zoals steeds had de coach het weer gedaan. Spelers en bestuur bleven natuurlijk buiten schot. Spelers die hun verantwoordelijkheid niet opnemen, aan andere zaken denken, aan alles behalve winnen. Voor de wedstrijd werden er al plannen gemaakt over waar men na de wedstrijd zou uitgaan, welke vrouwen men ging versieren, en hoeveel drank men wel tot zich zou nemen, spanning en zenuwen waren niet te voelen in de locker room. Maar wat wil je met zo een beperkt budget. Dat is dan weer de fout van het bestuur: als je in eerste nationale wil spelen, moet je maar zien dat je er de middelen voor hebt, anders blijf je beter in lagere afdelingen spelen. Nu hadden we een aantal spelers die eigenlijk niet in eerste thuishoorden.

Zelf was ik totaal anders. Als speler viel er met mij niet te praten de dag van de wedstrijd. Mijn kinderen en toenmalige vrouw wisten dat en lieten mij met rust. Een en al spanningen en zenuwen, verliezen was balen, een over-mijn-lijk-mentaliteit. Als coach was dat net hetzelfde, ik kon nog steeds niet verliezen en moest tot rust komen. Zelfs bij kaarten of een stom onnozel spelletje, nee, verliezen stond niet in mijn woordenboek. Ik denk trouwens dat het een eigenschap is van veel mensen die sporten, en dat het een van de deeltjes is om de top te bereiken. Elk puzzelstukje moet op zijn plaats vallen, geloof me, talent alleen is niet voldoende, er zijn zo veel andere zaken die meespelen.

Alles, tot in het absurde toe, deed ik, op zeer jonge leeftijd, om de top te bereiken:

- In die tijd was powertraining of fitness nog niet zo aan de orde. Er bestonden een paar fitnessclubs, maar die waren zeldzaam. Ene Bob, een Amerikaan die toen in mijn ploeg speelde, motiveerde mij zo - die had daar echt niet veel woorden voor nodig - dat ik bijna elke dag tussen bodybuilders in het sportpaleis in Antwerpen oefeningen ging doen, meer bepaald squatten, om hoger te kunnen springen. Zoals altijd ging ik daarin tot het uiterste. Mijn gewicht was toen 81 kg voor 1.98 cm, en toch squatte ik met 110 kg. Had het resultaat? Ja, mijn doel om ooit met mijn hoofd tegen de ring te springen werd bereikt.
- In een boek las ik dat het ideaal was om als basketbalspeler lange armen te hebben. Wat deed ik? Ik nam een emmer met water in elke hand, liet mijn armen hangen en probeerde zo lang mogelijk te staan. Of het er iets mee te maken heeft, weet ik niet, maar ik heb wel heel lange armen. Mijn ex-vrouw maakte ooit de pikante opmerking bij het passen van een jas die weer, zoals bijna altijd, te kort was aan mijn armen: 'Dat komt ervan, zo lang met emmers water in uw handen staan.'

- Enkele spelers van mijn ploeg konden een basketbal met een hand van de grond oprapen, wat eigenlijk ideaal was om waanzinnig te kunnen dunken. Wat deed ik om dat ook te kunnen? Ik stak voor het slapengaan luciferdoosjes tussen mijn vingers, dacht dat ik meer spreiding kon krijgen. Gelukt, ja, ik kon een bal van de grond met een hand oprapen.
- Pete Marevich, *Pistol Pete*, een legendarisch speler in de NBA, die veel te vroeg is overleden, schreef in een artikel dat hij als jonge speler zijn basketbal mee naar de bioscoop nam. Voor de pauze ging hij rechts op een hoek zitten en dribbelde gedurende de hele tijd van de vertoning voor de pauze met zijn rechterhand. Na de pauze ging hij links zitten en dribbelde hij de rest van de film met zijn linkerhand. Dat probeerde ik natuurlijk ook. In cinema Centra op het Kiel. Het enige probleem? Na tien minuten zette men mij op straat, blijkbaar waren ze in Antwerpen niet zo basketminded als in de USA.
- Als je de top wil bereiken in een sport moet je pijn hebben, moet je kunnen afzien, de grens van het normale verleggen. In het begin is dat vervelend, het werkt zelfs demotiverend. Die fase moet je voorbij zien te komen, daar ligt het verschil, het wordt na verloop van tijd een drug/een roes, je gaat je goed voelen bij het afbeulen van je lichaam. Een training waarbij je niet tot het uiterste bent gegaan, is een verloren training. Buiten de tactische trainingen, natuurlijk. It's like a drug.
- Zo liep ik in de paar weken dat er geen basketbaltrainingen waren, kilometers en kilometers. Zelfs als we op bezoek gingen bij vrienden die dertig en meer kilometers van ons vandaan woonden, was het voor mij een lopen naar. Ik vertrok natuurlijk veel vroeger dan vrouw en kinderen, die met de auto kwamen.

Denk niet dat een van mijn spelers zo gek was. Dat was misschien de reden van het altijd maar verliezen. Bon, het zij zo. Geen van mijn spelers zou ooit verkozen worden in het All Star-team (zegge de vijf beste spelers) van een Europees A-kampioenschap. Die eer viel mij wel te beurt. Voor een keer toch effe de dikke nek uithangen.

Waar kon ik m'n zinnen verzetten? Nergens beter dan in het bruisende centrum van Antwerpen, zeker als de zon zo hard scheen, wat in ons Belgenland een uitzondering is. Slenteren door de straten, een paar kranten kopen en dan een gezellig kroegje uitkiezen om ze te lezen. Een bolleke Koninck zou me wat rustiger maken.

Brouwerij De Koninck ligt in het centrum van Antwerpen, hoofdstad van de provincie Antwerpen, een regio met een rijk brouwers-verleden. Gelegen aan de oevers van de Schelde heeft Antwerpen een uitgebreid aanbod voor de levensgenieter, oude en moderne architectuur en kunst, tal van monumenten, een

gezellige oude binnenstad en uiteraard cafés waar het bier rijkelijk vloeit (in sommige kroegen kan men meer dan duizend verschillende soorten bier degusteren, enkel Belgische bieren. Uiteraard zijn er geen betere bieren dan in België). Brouwerij De Koninck is gelegen aan de Boomgaardstraat en werd opgericht in 1833 door Johannes Vervliet.

Een bolleke is een klassieker, verbonden met Antwerpen, zoals de haven, de zoo, diamant en mode. Amberkleurig bier van hoge gisting met een pittige smaak en een fluweelzacht aroma. Gemaakt met Saaz-hop en 100% zuivere mout, zonder toevoeging van maïs of andere brouwsuikers. Slechts 5% alc. vol. en dus zowel een dorstlesser als een degustatiebier. Bij voorkeur te drinken in, zoals de naam het zegt, een 'Bolleke'.

Lezen dan maar. Ik ergerde me, en dat gebeurde wel vaker, aan de commentaar van journalisten. Volgens mij wisten sommigen nog niet dat een bal rond was en toch moesten ze schrijven. 'Hoe meer sensatie, hoe meer kranten ze verkochten' was blijkbaar het motto van velen, of de waarheid nu werd verteld of nonsens, dat was voor hen niet van belang. Het was nu ook weer zo. We werden letterlijk afgekraakt, weliswaar mijn spelers, maar uiteindelijk zou dat mijn kop wel gaan kosten.

De kracht van de pers. Vroeger was dat kleinschalig, maar het wordt alsmaar groter en kent nu geen grenzen meer. Mensen worden gemaakt en gekraakt door de pers, of je nu sportman bent, politieker, zanger, schrijver, enz.

Het is natuurlijk een wisselwerking: sporters e.d. kunnen niet zonder de pers en vice versa. Maar moet het nu zover gaan? Gun mensen een leven, wat privacy.

Het rare is dat het allemaal begonnen is in voornamelijk mijn sport, basketbal. Het basket was zo goed als dood, tot ene mijnheer Stern de touwtjes in handen nam. Hij creëerde *stars*, zeg maar *superstars*: Kareem, Magic en Bird waren namen die in die tijd bij velen bekend in de oren klonken, ook al kende men niets van basket. En die creatie van *stars* werd mede mogelijk gemaakt door merchandising. Mensen in Europa liepen met shirts rond van Lakers, Hornets enz. Ze wisten misschien nog niet met welke sport dit overeenstemde. Merchandising! Dat is nu een alom gekend begrip.

Pfff, nog maar een bolleke bestellen en wat anders lezen, zoveel zever werd me wel een beetje te veel.

Ik bladerde door de krant en m'n oog viel op een zoekertje met een prachtige foto van een huis/appartement ergens in Frankrijk. Een warmtegevoel ging door me heen. Een warmtegevoel dat je zo een keer, twee keer, en sommigen zelfs nog vaker, krijgt in je leven bij het zien van je grote liefde. Zo'n warmte die begint van aan je tenen om zo te stijgen naar je hoofd. Noem het maar een gelukzalige warmte.

Wat was dat mooi. Was dat nu niet een van mijn grote dromen? Weer maar eens dagdromen. Een huisje in Frankrijk, een appartement aan zee en pendelen tussen die twee. Als de club mij zou ontslagen, kon ik mijn energie daar insteken. Dit was toch al een van de twee dromen. Telefoonnummer opgeschreven om later te bellen.

Thuis aangekomen nam ik onmiddellijk de telefoon en belde het nummer. Een vrouw nam op en stelde zich voor als Anita, wonende in Brasschaat. Ze verkocht het huis als tussenpersoon voor een zekere Hugo. Ze vroeg me om bij haar en haar echtgenoot langs te komen om meer foto's te kunnen tonen. Vermits geduld een woord is dat bij mij nog moet worden uitgevonden, werd er een afspraak met haar gemaakt. Ik had zelf zo hard gezeurd dat we diezelfde avond elkaar nog zouden zien.

Een twintig minuten gereden en het juiste huisnummer gezocht, wat niet zo simpel is in België. Ofwel hing er geen nummer, ofwel was het zo klein dat je het vanuit je auto niet kon lezen.

Uiteindelijk gevonden. Wat een prachtige villa. Maar zo staan er hier wel veel meer, uiteindelijk was ik in Brasschaat.

Een man deed open en stelde zich voor als Dirk. Hij nodigde mij uit om binnen te komen. Ik zat nog maar net neer of er stond al een heerlijk glas witte wijn voor mijn neus, een wijn die ik later nog veel zou drinken en nu ken onder de naam Le Fort.

Domaine Le Fort, Montréal, AOC Malepère

Echt een familiedomein, waar men een aantal jaren geleden nog door de vrouw des huizes te woord werd gestaan. Stéphanie en Marc Pagès waren in 1995 de jongere generatie en gaven het domein toen een nieuwe dynamiek. Ze bewerken ongeveer 40 ha wijngaard waaruit ze een vijftiental cuvées puren. Ze komen heel dikwijls met iets nieuws op de markt. Meestal expressieve aroma's, met een volle ronde smaak. De wijngaarden van het domaine liggen het meest westelijk van de Languedoc, met zicht op de Pyreneeën, voornamelijk op klei- en kalksteenheuvel. Ze hebben wel het wisselend klimaat, Atlantische vochtigheid en Mediterrane hitte, maar mogen niet, zoals de Cabardes, de beide cépages gebruiken, gelinkt aan deze gebieden.

Nog nooit had ik een witte wijn gedronken waarbij de houtsmak perfect in harmonie was met de fruitsmaak. Dirk vertelde me dat de streek waar het huis te koop stond, vroeger bekendstond als de wijnschuur van Frankrijk, zeg maar waar men veel en goedkope wijnen produceerde. Dirk ging verder met vertellen, de man was echt op de hoogte van wijnen. Zo kleurrijk, zijn wijnverhalen.

‘De dag van vandaag werd de nadruk veel meer op de kwaliteit gelegd in plaats van op de capaciteit. Wijnboeren kregen subsidies als ze overschakelden naar het oogsten van andere gewassen zoals asperges, tomaten, uien en zelfs olijven. Dit

kwam de kwaliteit van de wijnen ten goede.’

Later zou ik veel schitterende wijnen drinken. Cabardes, Minervois, Fitou, Corbieres, Malepère en Blanquette de Limoux werden echt mijn favoriete wijnstreken. Ik ben zelfs zo chauvinistisch dat ik op restaurant altijd eerst kijk of men wijnen van deze streek heeft.

‘Proeverijen zijn bij sommige wijnboeren echte feesten. Je wordt daar ontvangen, echt super, zonder aankoopverplichting. Zeker als je een regelmatige bezoeker bent. Plaatselijke lekkernijen worden voorgeschoteld. Als je op pad gaat, kun je maar beter een Bob inhuren, velen heb ik al ten onder zien gaan aan de heerlijke rode en witte wijnen.’

Na nog wat over en weer gepraat te hebben, werden er foto's van het domein bovengehaald. Het bleek te gaan over een klooster, zeg maar: een Commanderie van de Orde van de Tempeliers of Tempelorde, ergens in de Aude.

Een raar gevoel overviel mij. Een déjà vu? Een teken? Hoe moest men dat plaatsen? Niet al te geïnteresseerd overkomen was de boodschap, maar dat lukte me niet zo goed. Dan maar over een andere boeg gooien.

‘Wie of wat is de Orde van de Tempeliers’ was mijn change of subject. ‘Bij mijn weten zijn dat mensen die heel veel drinken’, voegde ik eraan toe.

Dirk vertelde dat de Orde van de Arme Ridders van Christus en de Tempel van Salomo (Pauperes commilitones Christi Templique Somonici) aanvankelijk bestond uit een kleine groep ridders, die het plan hadden opgevat de pelgrims naar het Heilige Land te beschermen, omdat deze pelgrims vaak werden overvallen onderweg, ze waren gemakkelijke slachtoffers.

Dit gebeurde zowel door enkelingen als door georganiseerde bendes. Van deze kleine groep Arme Ridders was Hugues de Payens er een van. Hij zou de eerste grootmeester van de Orde van de Tempeliers worden. Hij was zelf een veteraan van de Eerste Kruistocht en probeerde de bendes te verschalken. De Orde groeide al snel uit tot een zeer rijke orde, die overal in het koninkrijk Jeruzalem en in Europa grote landerijen bezat. De voornaamste inkomsten van de tempelorde waren giften van koningen, graven, pausen, kardinalen, bisschoppen, landheren en eenvoudige lieden. Ze ontvingen veel geld. Met dat geld kochten of bouwden ze kerken, juwelen, huizen, markten, noem maar op, maar ook en vooral kloosters en commanderijen.

De commanderijen van de Tempeliers waren herenboerderijen met akkers, weilanden, schuren en een of meerdere kapellen.

In Frankrijk waren er ongeveer 800. Ze lagen meestal op de weg waar de kruistochten langskwamen en zo een 20 tot 30 km uit elkaar, net ver genoeg om een dagmars te overbruggen.

De commanderij waarvan sprake - die werd verkocht - was een van die 800, en was blijkbaar een hoofdcommanderij.

Als je opzoekingen gaat doen in of het nu oude of nieuwe boeken zijn, zal je de naam van het Tempeliersklooster niet makkelijk terugvinden. Bijna nergens wordt ze vermeld.

Dat is nu juist het rare, waarom is dat zo? Een onderwerp dat naar het domein van lange en soms heftige woordenwisselingen zou leiden.

Volgens sommige criticasters was het geen klooster van de Tempeliers, maar een versterkte boerderij. Of zijn er, zoals anderen durven te beweren, zaken begraven en gebeurd die niemand mag weten?

Nu, een versterkte boerderij lijkt me toch wel al te gek. Muren van twee meter breed, allerhande verdedigingsmiddelen... Dat lijkt me toch wat van het goede te veel. Zullen we het ooit te weten komen en willen we dat wel weten?

Feit is zeker dat een aantal voorname Tempeliers er met hun troepen hebben verbleven in de tuinen van het domein.

Heel mystiek begon Dirk mij toen een verhaal te vertellen dat Le Moget, wat de naam van het klooster was, in de meeste geschriften werd verzwegen, omdat men dacht dat er een groot deel van het fortuin van de Orde verborgen zou zijn.

Men had er trouwens al verschillende opgravingen gedaan. Buiten enkele oude Romeinse munten (er werd wel een heel speciale gevonden, een gelijkaardige ligt in een museum in Toulouse, daar wist men te vertellen dat het een zeldzame munt is) was er niets gevonden. Anderen beweerden dan weer dat er enkele Tempeliers onthoofd werden. Nog een verhaal dat de ronde deed, was dat er in zeer oude geschriften geschreven stond dat er belangrijke verdragen van de Orde werden afgesloten op het domein Le Moget.

Verhalen genoeg.

Mocht mijn drang tot kopen nog niet groot genoeg geweest zijn bij het zien van de foto's en het horen van al die verhalen, kreeg ik als top of the bill te horen dat het huisje zich in de armste streek van Frankrijk bevond en nu nog betaalbaar was. Nu nog. Maar niet lang meer. Gezien de Var te duur was geworden en de Dordogne te nat, kwam deze streek meer en meer in de belangstelling bij Europeanen die zich in Frankrijk wilden vestigen. En wat niet onbelangrijk was: Ryanair zou op Carcassonne gaan vliegen. Wat achteraf een voltreffer bleek. Ryanair zorgde inderdaad voor de opleving van deze streek. Waar vroeger slechts een winkelstraat was, zijn er nu veel, heel veel. Winkels, hotels en dergelijke schieten als paddenstoelen uit de grond.

Na nog wat over koetjes en kalfjes te hebben gepraat en het telefoonnummer te hebben gekregen van die illustere Hugo, zijnde de eigenaar van het domein Le Moget, stapte ik terug in mijn auto.

Op de terugweg naar huis gingen mijn gedachten naar die schat, onthoofde Tempeliers en de paters die daar hebben geleefd.

Ikzelf, ongelovige thomas nummer 1, heb het zeer lastig met sprookjes en soortgelijke verhalen. In een sprookje kan zowat alles: opgegeten worden door een wolf en heelhuids weer tevoorschijn komen, jaren in een toren leven en altijd maar mooier worden zonder enige ouderdomsverschijnselen, haar dat zo lang wordt dat men erlangs naar boven kan klimmen om de prinses te bevrijden.

Het kan ook in mythen, en volgens velen ook in religie: de blinde die weer kan zien, mensen die over het water lopen, zeeën die opengaan.

Alles waar normale mensen in beperkt worden, wordt overstegen.

Het is blijkbaar een voor de mens noodzakelijk iets: droom, mythe en is in dromen niet alles mogelijk wat onmogelijk is?

En toch, na duizenden jaren is er een soort magie over mythes, sprookjes, dromen en religie gekomen.

We zoeken steeds verklaringen die we maar niet kunnen vinden. Wie was er nu eerst: de kip of het ei? Waren de goden kosmonauten? Is er buitenaards leven?

Die verhalen worden bij velen realiteit, een dagelijkse werkelijkheid, overtuiging, die hen haast natuurlijk toeschijnt.

Sommigen hebben, terecht of niet, kritiek op de manier waarop sommigen met deze dagelijkse ‘werkelijkheid’ omgaan. Anderen moorden en stelen om die dagelijkse ‘werkelijkheid’ kracht bij te zetten.

Religie, werkelijkheid...Wat een thema...

Zou trouwens jouw eerste vraag niet zijn als men in de hemel komt:

‘God (welke dan ook), waarom zijn in jouw naam al zo veel oorlogen gevoerd en doden gevallen?’

in plaats van:

‘Waarom heb ik nooit de lotto gewonnen?’

En ik bleef maar filosoferen.

We leven hier op een bol, die wij aarde noemen. Maar er zijn zo veel planeten, zonnen en andere voorwerpen in de ruimte, niemand kan die oorsprong, dat allereerste begin, verklaren. Elke dag kan hier wel iets neerstorten uit de ruimte, staan wij daar ooit bij stil? Er moet zeker ander leven bestaan op een van die planeten, in een andere vorm, weliswaar.

Gelukkig was mijn huis in zicht, anders kreeg ik nog een paardenkop van al dat denken.

Thuisgekomen belde ik Hugo onmiddellijk op en maakte een afspraak met hem om het huis te bezichtigen de tweede week van juli 1997.

De weken gleden voorbij. Mijn gedachten nog steeds bij het chateau, het klooster, de commanderij. Wist ik veel wat het zou zijn.

HOOFDSTUK 1

HET TEMPELIERSDROOMHUIS

Juli 1997. De auto werd ingeladen voor wat weer een leuke vakantie moest worden: een week skiën in Les Deux Alpes en vier weken vakantie in Spanje.

Maar tussen de eerste week skiën en de vier weken bakken en braden zou er een ontmoeting zijn met Hugo op het domein genaamd Le Moget.

Ik was al bijna vergeten dat mijn kinderen weer met de nodige onvoldoendes op hun rapport naar huis waren gekomen. Dromen en denken over het domein namen de bovenhand.

Dat weekje skiën was fantastisch, zoals altijd. Om zes uur op, om van zeven tot één te skiën. Daarna wat lezen, wandelen en vooral vroeg naar bed om de dag daarop weer fit te zijn. Dat weekje was dan ook zo voorbij.

Gelukkig is zomerski bij velen onder ons niet zo in trek als winterski. Persoonlijk heeft de zomer toch een beetje mijn voorkeur omdat er veel minder volk op de pistes is en het in de ski-dorpjes zo heerlijk rustig is. Aan de andere kant: altijd vroeg op in de vakantie en rond het middaguur valt er in de sneeuw, als je dat dan nog sneeuw kunt noemen, toch moeilijk te skiën, immers de zon doet zijn werk en maakt van die sneeuw een nat papje.

De laatste avond deden we zoals altijd een kaasfondue. Topfavoriete maaltijd bij de kinderen. Wat ze daaraan vonden, ik weet het niet. Na twee hapjes steekt dat mij al tegen, maar zij kregen er niet genoeg van. Ikzelf dronk dan maar een lekker flesje rode wijn leeg

en ging lichtjes dronken slapen om 's morgens weer vroeg op te staan, valiezen in de jeep te laden, ski's, botten, skipakken in de skibak. Die hadden we in Spanje bij zo'n 35 graden echt niet nodig. En dan op weg naar Hugo die we rond de middag zouden ontmoeten.

De eerste 450 km gingen vlotjes, daarna werd het wel wat moeilijker. De gps bestond niet en wegwijzers naar dat domein evenmin. Moeilijk gaat ook, zegt men, en precies om twaalf uur reed ik met mijn zoon en twee dochters het domein op. Hugo stond ons al op te wachten.

Mijn eerste indruk van die man was niet zo geweldig: hij was klein, had een baardje en liep een beetje voorovergebogen. Een eerste indruk is bij mij heel belangrijk, maar zoals zo dikwijls zou ik later inzien dat deze volledig fout was.

HUGO

De man die mij de voorzet gaf dit boek te schrijven. Eigenlijk had ik net zo goed over hem een boek kunnen schrijven. Waar moet ik beginnen? De eerste indruk, zoals reeds gezegd, was niet zo best, maar daarin vergissen de meeste mensen zich schromelijk. Hugo heeft mensen die voor hem door het vuur gaan en er zijn mensen die hem echt haten. Ikzelf hoor bij de eerste groep. Voor mij is hij een prachtig mens, een chaoot, een ongelooflijk intelligent persoon naar wie men uren kan luisteren zonder zich een minuut te vervelen. Aan zijn teksten, die verderop in dit boek te lezen zijn, is niets veranderd. Hij is bovendien een dromer, net zoals ikzelf. Hij restaureert oude gebouwen met hart en ziel, en doet dat op zijn eigen eigenwijze manier. Hij is al verschillende keren in faling gegaan maar dat raakt hem totaal niet. Hij besteedt het meeste van zijn kapitaal aan kunstwerken. Zo kende hij vroeger negen kunstenaars die totaal niet bekend waren die hij sponsorde en voor wie hij tentoonstellingen organiseerde. Er was er zelfs een bij aan wie hij woonst, eten, eigenlijk alles verschaft. In ruil gaven ze hem een aantal van hun kunstwerken. Van die negen hebben de meesten het nu echt gemaakt, sommigen zijn zelfs internationaal bekend. Hugo heeft een heel groot nadeel: hij belooft zaken aan mensen, en dan heb ik het voornamelijk over de tijdsduur, dat hij iets zal gerestaureerd hebben, die hij nooit kan waarmaken. Maar op het einde van de rit hebben de meesten waar voor hun geld gekregen, al kost het hen misschien een paar grijze haren. Hij heeft twee jaar achter het mysterie van Rennes-le-Château gezocht. Het is aan de lezer om uit te maken wat

WAARHEID OF FICTIE

is, de waarheid zit soms verborgen. Hij is het die wist dat er op Le Moget acht Tempeliers begraven lagen en er geen schatten verborgen liggen, zoals sommigen beweren. Kortom, Hugo is een pracht van een persoon met wie ik graag door dezelfde deur ga.

We stelden ons, bij gebrek aan een derde persoon, aan elkaar voor en begonnen wat te praten: ‘Hoe was de reis, goed weer hier en blablabla...’

Gelukkig was mijn toenmalige vrouw er niet bij, die had vast gezegd: ‘Niet lullen, fast forward, please.’

De eerste indruk van het domein was wel heel goed: prachtige oude gebouwen, oude stenen, torens, een donjon. Daar had ik toen zelfs nog nooit over gehoord. Er lag wel overal veel puin en afval van verbouwingswerken, onkruid groeide er welig. Maar je kon wel zien dat deze gebouwen karakter hadden, veel, heel veel karakter, ze ademden dat gewoon uit. Het domein had mijn hart al veroverd.

Eindelijk verzocht hij ons te volgen. Die man voelde blijkbaar niets van mijn ongeduld om het te kopen huis te zien. We moesten een heel stuk stappen. Die commanderij was blijkbaar erg groot. Ten slotte kwamen we aan bij een

alleenstaand huis waar de renovatie bijna afgelopen was. We gingen binnen, mijn mond viel open, zo mooi, ik wist niet waar eerst te kijken. Die muren in ruwe steen, dat terras, het houtwerk, crepi, open haard met oude sluitsteen, deuren met bogen, de keuken... Alles zo mooi.

Bleek dat dit huis reeds verkocht was! Waarom liet hij me dat dan zien, waarom laat je iets zien wat niet te koop is?

Weer verder. Nu naar een heel groot gebouw, wat Hugo het hoofdgebouw noemde. Hij vertelde dat hier vroeger een grote houten poort stond en dat daarboven een machicolis was, waardoor men stenen en pek op de vijand kon laten vallen, zonder dat ze door de pijlen van de aanvallers geraakt konden worden. Een vijand die op dat moment de houten poort probeerde in te beuken met een stormram en dergelijke. Dit maakte zo'n indruk op mijn toen nog wel jonge kinderen! Dat was dan ook hét verhaal dat door hen werd meegenomen naar Spanje en daar werd verteld tegen al wie het wou horen. Tempeliers, Katharen en schatten, dat was niet interessant, maar pek, pijl en boog en stenen, dat was hun ding.

We gingen naar een volledig afgewerkt appartement. Weer hetzelfde: prachtig mooie ruwe stenen muren, prachtige terracotta vloeren, ditmaal een open haard waar men met zijn tweeën kon inzitten, en meer van dat moois. Bleek dat dit ook niet meer te koop was.

Ik snapte dit totaal niet, wat was zijn bedoeling? Moesten wij zo ver rijden om alleen maar spullen te zien die niet te koop zijn? Rare manier van werken.

Werd beetje nerveus, en vroeg die man: 'Wat is er dan nog wel te koop?'

'Geduld', was zijn antwoord: 'geduld, we gaan er nu naartoe.'

Weer wandelen, nu bergop. 'Kijk, hier staan negen huizen. Zeven door mij gerenoveerd, twee door een Nederlander, en het eerste in de rij is te koop. Dit waren vroeger stallen, voor varkens of iets dergelijks.' (Later kwamen we te weten dat het koeien waren.)

De voordeur werd opengedaan. Een koude douche volgde, een slag in mijn gezicht, wat een tijdverlies. Moesten wij daarvoor zo ver rondrijden, het gezeur van mijn kinderen aanhoren, omdat die zo vlug mogelijk in Spanje wilden zijn?

Dit huis was door een Nederlander gerenoveerd en hoe. Alles was zo clean, gestucte muren, van die blinkende tegels, geen open haard, heel clean, maar zo lelijk voor de streek.

Komaan, had ik daarvoor weken in spanning geleefd?

Ik werd zelfs boos op Hugo en op die Nederlander die zoveel moois kapot had gemaakt.

Had die man dan echt geen greintje gevoel voor het authentieke, voor het mooie? Hij had beter een sleurhut gekocht, net zoals zijn andere landgenoten en daarin gaan wonen en renoveren.

Eerlijkheidshalve moet ik er wel aan toevoegen dat een van de mooiste huizen op Le Moget van een Nederlander was. Als je daar binnenkwam, was het net of je doorheen een of ander nummer van het magazine *Wonen* wandelde, zo mooi dat het daar was en zo prachtig ingericht.

‘Hugo, dit wil ik echt niet, heb je dan echt niets anders?’

‘Misschien, maar ik wil eigenlijk niets meer verkopen.’

‘Komaan, ik kreeg zo’n warm gevoel bij het zien van de foto's, en dat andere huis en appartement zijn zo mooi gerenoveerd.’

Hij begon na te denken.

‘Kom maar mee, je hebt nog jonge kinderen, er is nog wel iets.’

Wij terug omlaag. Voor ons lag een nog verder af te werken zwembad.

‘Dit is op 21 juli klaar en het wordt dan officieel geopend door de mensen alhier.’ Naast het zwembad lag een vervallen woning, zoals toen nog de meeste woningen op het domein. Het dak hing helemaal door, ramen of deuren stonden er niet in. Een aantal houten platen her en der voor gaten getimmerd ter bescherming, zodat niemand naar beneden kon vallen. Duiven waren heer en meester binnenin de woning.

Het rare was dat dat warme gevoel terugkwam. Dat gevoel werd nog sterker toen we de woning betraden. Emotie, ik voelde mijn hart in mijn keel bonken, zo sterk was het.

Hugo vertelde me dat hij er beneden een loft/appartement van kon maken van 190 m² en boven een appartement van 120 m².

Het huis zou dan bestaan uit twee appartementen met een bijhorende tuin van zo’n tweeduizend vierkante meter en een binnenpleintje met veel schoonheid en romantiek. Zo’n binnenpleintje dat je stevast ziet als je magazines openslaat over wonen in Frankrijk, met smaakvol gedekte tafels en omzoomd door platanen of dakplatanen.

Je voelde gewoon het karakter van het huis door je ziel zinderen. Mochten die muren kunnen praten, wat zouden die niet te vertellen hebben?

Wat ook opviel waren twee heel grote houten beelden, die de kinderen later *de mannekes* zouden noemen. Hugo vertelde me dat de beelden uit telkens één boom waren gemaakt, door een zekere Elbio. Ze waren ronduit prachtig en stonden hier perfect in die mooie grote ruimte.

‘Die beelden staan hier al zo lang, die horen bij het huis, tenminste als je ze wil laat staan.’

Natuurlijk zou ik die laten staan, ik had er al een plaats voor gevonden, net als waar de keuken moest komen. Plannen raasden door mijn hoofd.

Wat nog opviel was een grote ronde steen, uitgehouwen in de rotsen, niet recht maar schuin, met een eendenpoot of vredesteek erin gekerfd.

‘Waar dient dat voor?’ vroeg mijn oudste.

‘Weet ik niet. Men heeft onderzoeken gedaan, maar men komt er niet uit. De ene zegt een mengsteen van de alchemisten die hier ooit woonden, de ander zegt een slachtsteen voor dieren of mensen. Een wijn- of olijvenpers kan het niet zijn, vermits de steen schuin gebouwd is en men dan onmogelijk kan persen.’

Bij het horen van die laatste woorden, vertrokken de gezichten van mijn kinderen.

‘Mensen onthoofd, hier gaan wij toch niet wonen, papa?’

Wat moest er nu gezegd worden om de kinderen gerust te stellen? Zwijgen en over iets anders praten leek met het beste.

De volgende vertrekken waren nog indrukwekkender dan het eerste: drie grote zalen, achter elkaar, elk ongeveer 5 meter op 11 meter, met indrukwekkende gewelven, gescheiden door prachtige bogen. Aan de voorkant waren duidelijk schietgaten gemaakt.

Dan liet Hugo ons holtes zien, uitgehouwen in de rotsen.

‘Dat zijn graansilo's, uit de tijd van de Romeinen’, was zijn verklaring voor deze holtes.

Deze plekken voelden warm aan en straalden echt mystiek uit.

Mystiek. Waarheid of fictie.

Later zou mijn tweede ex-vrouw het hier soms heel moeilijk hebben: ze voelde de aanwezigheid van personen, ze zag ook soms mannen en vrouwen rondlopen, heel dikwijls een kleine persoon met een cape en een muts op zijn hoofd, meestal op dezelfde plaats. Ze had ook problemen bij één bepaalde poort op Le Moget, ze was niet de enige, meerdere mensen liepen om, om die plaats te vermijden.

Ook in onze slaapkamer op de eerste verdieping gebeurden er rare zaken. Zo werd ze op een nacht wakker en schrok ze zich te pletter: een vrouw uit onze vriendenkring stond aan het voeteneinde van ons bed, lachte en verdween in een witte gloed. Nadat ze 's morgens het verhaal had verteld, kregen we telefoon uit België met de melding dat die vriendin die nacht overleden was.

Ikzelf, noch mijn kinderen hadden last van die vreemde gevoelens. Zijn wij te nuchter? Wie zal het zeggen.

Voor haar waren dat echter geen unieke gevallen. Ook in ons woonhuis in België had ze dat. Ze zag de vorige eigenaar soms in de deuropening staan. Het huis was een nieuwbouw, doch gebouwd op de fundamenteën en de kelders van de vorige woning. Toen we eens bij onze burens op visite waren, vroeg ze hoe de vader van onze buurman er had uitgezien. Men moet weten dat de vader van de burens in het afgebroken huis had gewoond. Zonder op antwoord te wachten beschreef ze de vader perfect. Zelfs de kleren die hij meestal droeg, wist ze te beschrijven.

Toch heel raar, men zou voor minder beginnen te twijfelen...

Met Hugo had ze ook zo'n speciale band: hij en zij ervaarden zaken die voor mij heel moeilijk te aanvaarden zijn op eenzelfde manier.

Zo hadden ze eenzelfde gevoel over schilderijen en beelden. Hugo had heel veel schilderwerken en beeldhouwwerken, van kunstenaars die hij in moeilijke tijden had gesteund. Als dank hadden die verschillende werken aan hem gegeven. Hij kocht ook kunstwerken, oude bouwmaterialen en oude meubels, maar dan vooral in China. Hij schreef bijvoorbeeld zijn gevoel over een tiental schilderijen op. Dat ging dan over goed en kwaad, liefde en haat en andere gelijksoortige onderwerpen. Geloof het of niet, wat hij opschreef kwam meestal overeen met hetzelfde gevoel dat mijn ex-vrouw toen ervaarde met die kunstwerken. Verwante zielen.

Eén werk was wel heel speciaal, een Afrikaans beeld. Bij het zien ervan deed het mij niets, het was een beeld, niet meer dan dat. Mijn ex-vrouw daarentegen kreeg koude rillingen, haar haren stonden recht overeind en ze begon bijna te wenen van angst.

'Kijk', was Hugo zijn uitleg: 'dat beeld stop ik altijd weg achter een grote hoop hout, het is zo slecht van inborst dat ik het niet meer wil zien, zelfs aan mijn grootste vijand zou ik dat nog niet cadeau doen.'

Een gelijkaardige merkwaardige gebeurtenis op Le Moget gaat als volgt.

Op een van onze vele vakanties op het domein, zaten we een aperitief te drinken (dat doen we daar wel heel veel) in onze tuin. Ingrid, de echtgenote van Mark, die boven in de gerenoveerde stallen een huisje had, vertelde na het drinken van een paar glazen wijn, over een vrouw, een *witte dame*, die ze soms 's nachts in hun huis zag rondlopen.

Normaal zou ik in lachen uitbarsten. Maar als je daar zo zit in de tuin, onder de machtige schaduw van die mysterieuze donjon, stikdonker, een beetje maanlicht op die toren, een paar glazen wijn, het geritsel van een of ander diertje tussen de bomen en struiken, wel, dan ga je mee in het verhaal. Niet fanatiek, natuurlijk.

Was het nu dezelfde vakantie of later, geen idee, maar we zaten weer een flesje wijn of Blanquette te drinken. Ditmaal met Anita en Dirk, vrienden van Ingrid en Mark.

Deze mensen hadden tijdens de renovatie van hun huis in het huis van Mark en Ingrid gelogeed.

Vertelde Anita toch niet net hetzelfde verhaal over die *witte dame* die ze in dat huis had zien rondlopen, tot bijna in elk detail exact zoals Ingrid het vertelde.

En enkel in dat huis, nooit in het hunne. Nu moet je weten dat deze beide vrouwen best nuchtere vrouwen zijn, die niet zomaar alles geloven wat men hen voorschotelt en toch dat verhaal.

Het is een van de mysteries waar men kop noch staart aan krijgt.

Ik heb daar zelf toch een grote bedenking bij. Als mensen zulke zaken kunnen zien, waarom worden er dan geen verdwijningen, moorden enz. opgelost? Tja!

Mystiek. Waarheid of fictie.

‘De voorste van de drie zalen horen ook bij het huis’, ging Hugo verder: ‘de andere hou ik zelf om er een kunstgalerie van te maken.’

Moest ik nog nadenken?

Nee hoor, dit moest het onze worden!

Nog wat over de prijs gepraat en de koop werd afgesloten.

Hugo beloofde mij dat de appartementen afgewerkt zouden zijn in juli 1998, een jaar na de aankoop dus.

Dat ‘demain’ in Frankrijk niet ‘onze demain’ is, was mij toen nog niet bekend. Morgen betekende echt niet morgen, maar die morgen kan makkelijk een jaar later zijn.

Het heeft veel bloed, zweet en tranen gekost, maar toen ze in de zomer van 1999, juist ja, niet 1998, klaar waren, hadden we iets prachtigs: een huis met twee knusse, gezellige en warme apparte-menten.

Verhalen over de werken zijn er legio, boeken vol kan ik erover schrijven. Een paar van de vele wil ik toch vertellen.

In de zomer van het jaar 1998 zou het bovenste appartement volledig klaar zijn. Wij weer gaan skiën en dan naar Le Moget. Daar aangekomen was dat helemaal niet klaar, geen ramen, geen vloeren, zelfs het dak was nog niet gedaan. Telefoon naar Hugo:

‘Hoe staat het met de werken?’

‘Goed, ze zijn nu met acht mensen aan het werken om het tijdig klaar te hebben als je komt.’

‘Hugo, verdomme, niet één werkman is er bezig. Ik sta hier in het huis. Er zijn nog steeds geen ramen in, het dak hangt nog steeds door, noch de houten vloeren van de slaapkamers noch de stenen vloeren zijn geplaatst, er is eigenlijk niets gebeurd sinds mijn bezoek zo’n twee maanden geleden.’

Boos moet je niet worden, rustig blijven is de boodschap.

‘Ik sta hier wel met mijn kinderen, dit is wel hun en mijn zomervakantie!’

Hugo zorgde er wel voor dat we onderdak hadden: bij Ingrid en Mark, weet je wel van de *witte dame*, die daar ook een huisje hadden zoals boven gezegd en op dat moment niet aanwezig waren.

Ik was toen zoals steeds alleen met mijn kinderen en stiekem hoopte ik dat 's nachts de *witte dame* mij zou komen opzoeken. Lag naakt in bed en dacht aan haar in het Nederlands en het Frans. Heb ze spijtig genoeg toen niet gezien.

Hugo vertelde me ook dat onze terracotta vloer die uit Spanje moest komen, niet was aangekomen wegens faling van de leverancier. Maar dat hij een prachtig terracotta vloer had gekocht in Mirepoix, opgebroken en opgeslagen in kratten, afkomstig uit een oud kasteel. Hij zou geen meerprijs vragen als compensatie en voegde hij er nog aan toe: 'Als jij die vloer niet neemt, leg ik hem bij mij thuis, zo mooi is hij.' Perfecte deal was dat.

Thuisgekomen na toch een prachtige vakantie op het domein Le Moget, belde ik Hugo terug op met de vraag: 'Ligt de vloer er al in?'

Zijn antwoord was subliem.

'Problemen: jullie terracotta vloer uit Spanje kon niet worden geleverd door een staking van de vrachtwagenchauffeurs.'

Mijn mond viel letterlijk open van verbazing, ik was nu ondertussen al wel wat gewoon met Hugo, maar dit?

'Ja, faling of staking, who cares, maar wat met die befaamde kasteelvloer van je, in kratten, weet je nog wel?' was mijn spontane reactie.

'Oh, die? Wel, bij het opbreken zijn die tegels kapotgegaan door wortels van de bomen. Maar geen nood, ik heb nog een roodgele tegel, weliswaar geen oude, met de hand gemaakte tegels, maar toch mooi.'

Het werd me uiteindelijk dan toch allemaal te veel, mijn antwoord was zeer kort en krachtig.

'Leg die er dan maar in, als er maar een vloer in komt.'

Telefoontje naar mijn eerste echtgenote, die Le Moget haatte, gewoon jaloers omdat ik dat kon kopen, jaloersheid tussen man en vrouw, kun je voorstellen.

Hugo's wel echt rare verhaal gedaan.

Ze schold me weer eens uit voor rotte vis, zoals ze zo vaak deed als het niet ging zoals zij het wou. Gelukkig is dat huwelijk over, veel te lang zijn we bij elkaar geweest.

Ze eiste, eigenlijk beter gezegd, ze beval, dat ik Hugo terug zou bellen en de stenen er te laten inleggen die we overeen waren gekomen, zijnde de Spaanse terracotta tegels, dus toch nog een andere vloer.

Haar sussen hielp echt niet. Als ze iets wou, moest dat zo zijn, er was geen weg tussen, ook al haatte ze het domein en het huis, toch zou het haar keuze moeten zijn.

Net telefoon met haar ingelegd, nog maar net bekomen van haar gezeur, en hij ging alweer over: Hugo weer aan de lijn.

‘François, ik heb een kasteelvloer op de kop kunnen tikken.’ Blablabla, net hetzelfde verhaal als het vorige, nu niet uit Mirepoix maar uit Foix. En weer dat als ik hem niet nam, hij hem zelf zou leggen in zijn huis.

En ja, geloof het of niet, uiteindelijk is die oude kasteelvloer erin gekomen en hij is prachtig!